Brownout – Blackout: Zbliżają się ciemne święta!

Od samego początku nie było planu generalnego dotyczącego transformacji energetycznej

Hanowerska mistrzyni piekarska Künne przełknęła ślinę, gdy rachunek od jej dostawcy energii elektrycznej trafił do jej p[iekarni: **w 2023 r. powinna zapłacić 1,1 miliona euro za prąd zamiast poprzednich 120 000 euro!**

W tych warunkach może zamknąć swoje siedem oddziałów i ogłosić upadłość… eee, nie… wystarczy tylko wstrzymać produkcję, dopóki wszystko nie wróci na właściwe tory (w sensie Habecka – *niemiecki minister gospodarki -przyp. tłum*.). Jak wiedzie się pani Künne,tak wiedzie się też prywatnym gospodarstwom domowym, małym i średnim przedsiębiorstwom (MŚP). Prezes Niemieckiego Związku Miast i Gmin Gerd Landsberg i Federalna Agencja Sieci dostrzegają niebezpieczeństwo przerw w dostawie prądu już następnej zimy i lamentują, że nie są dostatecznie przygotowani; trzeba znacznie intensywniej rozszerzać „ochronę przed katastrofami cywilnymi”. Natomiast duże firmy coraz wyraźniej i głośniej lobbują za środkami wsparcia państwa, zwolnieniami i pomocą finansową.

Po tym, jak rządowy program ograniczania kosztów energii ma pomóc 2500 przedsiębiorstwom przemysłowym, prezes Niemieckiej

Izby Przemysłowo-Handlowej (DIHK), Peter Adrian, skarży się, że środki nie są jasne i rygorystyczne. program „rozczarowujący”, a teraz Prezydent Niemieckiej Konfederacji Rzemiosła Wykwalifikowanego (ZDH), Hans Peter Wollseifer, również wzywa do **natychmiastowej pomocy państwa dla energochłonnych małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP).** Średnio prawie dwie trzecie z nich to ofiary kryzysu energetycznego, a zwiększonych kosztów nie można przerzucić na klientów w sposób indywidualny. Minister gospodarki Habeck chce teraz szybko i radośnie się do tego dostosować. Program ma być teraz również otwarty dla firm handlowych (ok. 560 300 firm) i usługowych (1,16 mln). Kto powinien mieć prawo do udziału (wulgo: wpłata)? To będzie klaps i ukłucie! I znowu, magiczne słowa *„bezpośrednia, niebiurokratyczna pomoc w trudnościach”* są wszędzie pisane wielkimi literami. W międzyczasie mój długopis, a właściwie klawiatura, walczy, gdy muszę pisać o państwowej, niebiurokratycznej pomocy z trudów.

„Wielkie” plany ratunkowe

Powód: sam byłem ofiarą powodzi Dunaju w 2013 roku, śledzę losy ofiar doliny rzeki Ahr, wciąż jestem w szoku, jak państwo traktuje ofiary ataku w Berlinie (nie wspominając o ofiarach ataku olimpijskiego). Lista niepowodzeń rządu we wspieraniu trudności nie jest kompletna, a ludzkie cierpienie kryjące się za tymi historiami jest ogromne. Nic nie jest traktowane tak biurokratycznie, jak niebiurokratyczna pomoc państwa. Zapowiedź, że pomoc będzie oparta na poziomie kosztów energii, że program zostanie uchwalony bardzo szybko, a gospodarka dostanie głos z wyprzedzeniem zapowiada ożywioną dyskusję w najbliższej przyszłości.

Jest to szczególnie w obliczu faktu, że **pierwsze trzy państwowe „wielkie” plany ratunkowe już teraz kosztują podatników ponad 95 miliardów** (np. programy kredytowe, gwarancyjne i finansowe, program pomocy dla firm energochłonnych, reformy mieszkalnictwa i świadczeń

obywatelskich, jednorazowa zryczałtowana cena energii, zakończenie dopłaty EEG, dopłata do kosztów ogrzewania, ustawa o wyrównaniu inflacji, trzymiesięczna obniżka podatku od energii na paliwo, wiele innych środków podatkowych, bilet 9 euro i jednorazowe płatności dla szczególnie obciążone grupy ludności); patchworkowa kołdra w dobrych intencjach, dziergana gorącą igłą, niektóre z tych środków mają sens, inne już się skończyły, inne mają wejść w życie dopiero w najbliższych latach, ale nie da się skutecznie zahamować wzrostu cen energii.

Strach nadchodzących miesięcy

Dzieje się tak również na tle stale rosnącej liczby niewypłacalności prywatnych i korporacyjnych, a co za tym idzie armii nowych bezrobotnych, niepełnoetatowych i krótkoterminowych, której nie da się zredukować nawet najbardziej kreatywnymi sztuczkami statystycznymi i definicyjnymi (obecnie ok. 6 mln).) i to przy stale rosnącej stopie inflacji (obecnie ok. 8 proc.), która do końca roku wzrośnie do ponad 11 proc. i będzie wpędzać nas w coraz głębszą recesję. Nasze koszty produkcji wzrosły do niewyobrażalnych wcześniej wysokości ponad 37 procent. Czy to „moment Lehmanna” w kryzysie energetycznym? Co jeśli kula śniegowa uderzy w sektor energetyczny i firmy energetyczne zbankrutują? Co kryje się za groźbą (i myślę, że tak jest), że Kevin Kühnert (SPD) potajemnie pracuje nad „programem podobnym do korony”, aby poradzić sobie z kryzysem energetycznym? Jak bardzo powinienem się bać tego programu?

Boję się śmiertelnie następnych sześciu miesięcy, w których boom cen paliw kopalnych, koszty wojenne i „projekt cen energii elektrycznej”, czyli wręcz idiotyczny „merit order” na giełdzie cen energii elektrycznej EEX w Lipsku (patrz niżej), liczba brązowych/lub zaciemnień (regionalnych/całkowitych przerw w dostawie prądu) będzie coraz bardziej prawdopodobna, a nawet wyższa – pomimo wyłączenia ogrzewania, krótkich

pryszniców, przydzielonego prądu i ciemności Bożego Narodzenia. Pytanie jest dalekie od tego, czy wystąpią przerwy w dostawie prądu, ale kiedy, jak długo, ile i gdzie. Jest zamrażarka, piekarnik, telefon komórkowy, zasilanie instalacji grzewczej, mechanizm otwierania drzwi i kasa w supermarkecie, pompa benzynowa na stacji benzynowej, metro/S-Bahn, pociągi ECE i tramwaje , winda, schody ruchome lub tam System kontroli ruchu nawet najmniejsze problemy. Cała infrastruktura ulegnie całkowitemu zawaleniu w bardzo krótkim czasie i nie będzie można jej ponownie uruchomić w dłuższej perspektywie. Habeck nie ma pojęcia nie tylko o gospodarce (słowo-kluczowe niewypłacalność), ale także o elektryczności (rezerwa awaryjna i praca w trybie „stand-by" w elektrowniach jądrowych). Czy pozostaje nam już tylko uciec do miejskich hal ociepleń, na południe, na zimę na Kretę, Tunezję, Egipt czy Malle? A może można uwierzyć w obietnice pisane patykiem na wodzie Instytutu ifo, który obiecuje normalizację gospodarczą przynajmniej do 2023/24 roku, a tym samym wykazuje ogromne zaufanie do Boga?

Od samego początku nie było planu generalnego dotyczącego transformacji energetycznej

„Szybsza pomoc" z pewnością byłaby odpowiednia, aby natychmiast położyć kres strachowi wywoływanemu przez naszych wojowniczych, ekomarksistowskich i dogmatycznych polityków energetycznych, ponieważ odmowę przyjmowania w przyszłości gazu, ropy i węgla z Rosji postulowali Habeck i jego Zieloni już od 2016 roku. Ale różniłyby się one od kosmetycznych „pakietów wsparcia". Zawężone, nierozsądne i bezkompromisowo negatywne nastawienie do energetyki jądrowej graniczy z uporczywym łamaniem obowiązków służbowych – w prawie o ruchu drogowym jego prawo jazdy zostałoby cofnięte. Zamiast majstrować przy objawach, uważam, że należy zwiększyć i ustabilizować dostawy energii, tj. aktywna/przedłużona

eksploatacja wszystkich trzech elektrowni jądrowych (EJ) musiałaby zostać natychmiast przedłużona, Nord Stream 1 musiałby zostać zmodernizowany do jak najszybszego aktywnego działania, Nord Stream 2 znalazłby się natychmiast w ramach negocjacji z Rosją, od razu mają zostać obniżone podatki od energii, benzyny, oleju napędowego i korporacyjnego, nieszczęsna opłata za gaz ma być zlikwidowana na miejscu i inne biurokratyczne znikną obciążenia patronackie i administracyjne dla MŚP (zob. np. ustawa UE o łańcuchu dostaw). Zamiast tego Federalne Stowarzyszenie Energii Odnawialnej (BEE) wskakuje w chaos i wzywa do jeszcze większych „zachęt finansowych do szybkich inwestycji". W chciwych oczach zielonej mafii prawie widać znaki dolara!

Z drugiej strony, współprzewodnicząca Partii Zielonych Ricarda Lang myśli tylko odruchowo, że *„ceny energii … stwarzają niebezpieczeństwo wspólnych protestów z prawicowymi ekstremistami" i że „niektóre siły chcą wykorzystać sytuację społeczną dla własnych interesów"*, jak wypowiedziała się w wywiadzie dla grupy medialnej Funke. Otwiera klasyczny drugorzędny teatr wojny, w którym prawdopodobnie powinieneś się wyluzować. Nie, dziękuję! Jednak oczywiste rozwiązanie, które od dawna znajduje się w wielu krajach europejskich, jest w rzeczywistości tylko połowicznie żądane przez Zielonych, wraz z Czerwonymi, w ramach ich polityki klienteli i jeszcze mniej promowane, w istocie przez (obecnie na ostatnio po głosowaniu nad ustawą o ochronie przed infekcjami jako jedyną pseudo-liberalną) FDP pod przewodnictwem Christiana Lindnera wprost demonizowała: podatek od nadmiernych zysków!

Prawicowy podatek od nadwyżki zysku

Belgia, Grecja, Wielka Brytania, Włochy, Rumunia, Hiszpania i Węgry wprowadziły, rozwijają lub rozszerzają (Hiszpania ze szczególnym uwzględnieniem banków) podatki od nadwyżki zysku, a nawet sama Komisja Europejska planuje wprowadzenie europejskiego podatku od nadwyżki zysku. Żądania lewicy, która

pracowała nad nim od wiosny z projektami ustaw, zostały jednogłośnie odrzucone. Kwestie prawne, takie jak chce zapewnić FDP, są niczym innym jak fałszywymi argumentami, podobnie jak twierdzenie ochronne, że nadmiernych zysków nie można określić „oficjalnie”. Z jednej strony służby naukowe Bundestagu w dwóch (!) sprawozdaniach (WD 2021, WD 2022b) wyraźnie zajęły stanowisko, że wprowadzenie podatku od nadmiernych zysków w Niemczech byłoby prawnie dopuszczalne i możliwe. Z drugiej strony, podobnie jak we Włoszech, zyski można również obliczyć na podstawie deklaracji podatkowych lub określić za pomocą innych instrumentów ekonomicznych i tym samym określić „oficjalnie”. To obala twierdzenie federalnego ministra finansów Christiana Lindnera (FDP). Jest po prostu zainteresowany zabezpieczeniem zysków Wielkiej Energii w dobrze znanej ideologicznej i dystrybucyjno- politycznej wojnie pozycyjnej.

Podobnie jak Big Pharma w kryzysie Corona, giganci Big Energy również wylosowali jokera w kryzysie energetycznym i osiągnęli dobry zysk. Pomimo wysokich odpisów na Nord Stream 2 i strat z tytułu utraconych transakcji w Rosji, naprawdę się obłowili. „A zwycięzcą są:” Konglomeraty Saudi Aramco, BP, Total, Shell, ExxonMobil i Wintershall-Dea, które w pierwszej połowie 2022 roku zarobiły około 60 miliardów dolarów. To, co wcześniej płynęło do różnych rajów podatkowych w celu oszczędzania podatków („uchylanie się od opodatkowania”) lub zostało zamaskowane i rozprowadzone za pośrednictwem sieci korporacyjnych, nawet nie zostało uwzględnione. Nasz niemal schizofreniczny proces aukcyjny na giełdzie energii elektrycznej EEX w Lipsku prowadzi do tych wygórowanych zysków, do tych ekstremalnie wysokich dodatkowych zysków w Niemczech (od 30 do 100 miliardów euro). Tam każdy kilowat mocy jest rozliczany po cenie pobieranej przez najdroższego dostawcę (obecnie są to elektrownie gazowe). Zgodnie z tym, dostawcami bezkonkurencyjnie tanich lub po prostu znacznie tańszych energii są wszyscy producenci tzw. „energii odnawialnej” (słońce, wiatr, woda i biomasa), a także dostawcy

elektrowni na węgiel brunatny, węglowy i jądrowy). ci, którzy pozostają niezmienieni, produkują energię elektryczną po niskich cenach producenta, ale sprzedają ją po tych samych skandalicznie wysokich cenach, których muszą żądać najdrożsi dostawcy elektrowni gazowych, aby pokryć koszty produkcji.

Uwaga: ta zasada merit-order (*jest to swego rodzaju klasyfikacja wytwórców prądu wg cen wytwarzania energii – w pierwszej kolejności zamawiany jest prąd u najtańszego wytwórcy następnie u drugiego w kolejności itd. przyp. tłum*.) naturalnie generuje ogromne zyski dla tak zwanych dostawców zielonej energii, takich jak Green Planet Energy, która należy do Greenpeace i jest największą spółdzielnią energetyczną w Niemczech z ponad 28 000 członków i ponad 200 000 klientów. Albo największy dostawca zielonej energii elektrycznej w Niemczech, Lichtblick AG z Hamburga, który obecnie należy do holenderskiej grupy ENECO i zostanie sprzedany prywatnym inwestorom w 2023 roku z najwyższą ofertą. Lub z kilkoma innymi z prawie 870 dostawców zielonej energii elektrycznej, z których prawie wszyscy mają bliskie związki z czerwono-zielonym oddziałem ds. ochrony klimatu i transformacji energetycznej. W przypadku tej klienteli minister gospodarki ekologicznej Habeck jest również gotów jak najdłużej utrzymać zawiłą zasadę aukcji na giełdzie energii elektrycznej w Lipsku. **Nieliczne elektrownie gazowe podnoszą cenę energii elektrycznej, która już eksplodowała, mimo że ponad dwie trzecie energii elektrycznej jest produkowane z taniego słońca, wody, wiatru, biomasy i energii jądrowej.**

Tak, mamy to: Jednocześnie marnujemy [eksportujemy] nasz deficytowy prąd do sąsiednich krajów europejskich: Austrii (10,1 proc.), Francji (8,3 proc.), Szwajcarii (3,2 proc.), Beneluksu (3 proc.) – innymi słowy, w sumie ponad 25 procent naszej energii elektrycznej trafia za granicę! Cóż, Francja jest teraz w tarapatach i potrzebuje pomocy. Duża część z 56 elektrowni jądrowych eksploatowanych przez Électricité de France (EDF) w 18 lokalizacjach jest nieczynna z powodu

inspekcji, napraw, wymiany elementów paliwowych lub konserwacji, a ze względu na niski poziom Renu inne musiały być tymczasowo wyłączone ze względów bezpieczeństwa. Pozostałe 30 elektrowni jądrowych nie może zaspokoić zapotrzebowania Francji na energię elektryczną. Jednak równie niezrozumiałe jest, dlaczego energia elektryczna musiała być dostarczana przez ponad pięć miesięcy z rzędu lub dlaczego dostawy do Szwajcarii są wysyłane stamtąd do Włoch, podobnie jak wysoka opłata do Austrii. Czy wynika to z obiecanej przez Austrię chęci pomocy w dostawach gazu? Poza tym tylko Dania jest gotowa wesprzeć Niemcy gazem w sytuacji awaryjnej. Pozostałe kraje UE początkowo oczekują od Niemiec zmiany polityki energetycznej, normalizacji polityki energetycznej na rzecz realnej polityki gospodarczej, przynajmniej wydłużenia pracy elektrowni jądrowych i rewizji decyzji o dostawach rosyjskiego gazu za pośrednictwem Nord Stream 1 i 2.

O tak, zdecydowanie warto przyjrzeć się cenom prądu na poziomie UE: Najwyższe ceny prądu za kilowatogodzinę (30 centów) zapłacili Niemcy już w 2019 r., tymczasem [obecnie] średnia wynosi 51 centów; w porównywalnych krajach UE wygląda obecnie znacznie bardziej prokonsumencko: Austria (21 centów), Francja i Holandia (16 centów), Polska (14 centów), a jeszcze lepiej w krajach pozaeuropejskich: Japonia (17 centów) , USA (12 centów).) i Kanada (10 centów).

Co sprawiło, że niemiecka energia elektryczna jest tak droga – merit order, który jest używany od lat, czy podatek? Czy więc cena musiała wzrosnąć przynajmniej czterokrotnie, do poziomu od 55 do 95 centów? Dlaczego przeciętna oszczędna czteroosobowa rodzina musi co roku wydawać co najmniej 760 euro więcej na energię elektryczną? Czy więc przy wzroście o 10 centów za kilowatogodzinę zyski firm (zielonej) energii powinny wzrosnąć o kolejne 30 milionów euro? Dlaczego zyski producentów energii elektrycznej z kryzysu i wojny nie są od razu odliczane od nadwyżki podatku od zysków, jak obiecał wiosną minister gospodarki Robert Habeck (Zieloni), ale bez

wyraźnych konturów (sektory, cena bazowa, początek, czas trwania ?) – jak to robi lub przygotowuje wiele krajów UE?

Co jest w tym tak skomplikowanego, jakie koncepcje trzeba jeszcze dopracować, jak długo Habeck i Scholz chcą, abyśmy czekali? Gdyby niemiecki przemysł, gospodarka, średnie przedsiębiorstwa, powiaty, gminy, pracownicy, emeryci, emeryci, nasza klasa średnia („kręgosłup społeczeństwa"), nasze społeczeństwo usługowe i społeczny prekariat (*określenie tzw. nowej klasy społecznej, powstałej w wyniku kryzysu ekonomicznego – ludzie bez perspektyw życiowych: seryjni stażyści, pracownicy tymczasowi, młodzi bezrobotni lub pracujący poniżej swojego wykształcenia; -przyp. tłum*.) zostały poświęcone na rzecz zielono-czerwonej transformacji naszego społeczeństwa i, jak już teraz, dramatycznie rosnąca klasa najbiedniejszych, wreszcie klęka z zaciśniętymi pasami (patrz wspólny raport rządu federalnego o ubóstwie z 8 lipca 2022 r., według którego ubóstwem dotkniętych jest 16,6 proc., czyli prawie 14 mln ludzi, a więc o 600 tys. więcej niż przed pandemią, z czego 40 proc. to dzieci, młodzież i emeryci)?

Arogancja poznawcza: czy Niemcy nadal będą rządzone, czy po prostu rujnowane?

To już nie jest poznawcza ignorancja, którą nasi politycy wyrządzają naszemu krajowi ze swoim ideologicznym uporem. To arogancja poznawcza, która staje się niemal patologiczna. Podczas gdy wiele milionów euro wydaje się na zupełnie niepotrzebne testy, na szalenie zawyżone lub zbyt wiele zastrzyków genów, na oszukańcze i legalne ośrodki szczepień oraz na kampanie szczepień z cotygodniowymi, całostronicowymi ogłoszeniami w gazetach, które kosztują 15 milionów euro (rzekome „fakt boostery"), na którym stylizowana

pusta głowa z pustymi okularami niby sprytne żarty (jeszcze

nie wiem kto lub co to ma być), brakuje środków na rehabilitację szpitali, na (re)rekrutację (lepiej: repatriację) i odpowiednie wynagrodzenie personelu szpitalnego, który został wcześniej wypędzony z pomocą bezsensownych obowiązkowych szczepień związanych z instytucją, do wynagrodzenia raportów o podejrzeniach medycznych do Instytutu Paula-Ehrlicha lub za długo spóźnione i pilnie potrzebne towarzyszące badania naukowe (zwłaszcza na temat szkód poszczepienych), by wymienić tylko kilka obszarów polityki zdrowotnej.

Brakuje jednak tych pieniędzy również na ochronę i rehabilitację naszej gospodarki, np. „przemysłu latarni morskich" Zakładów Azotowych SKWP w Piesteritz w Saksonii-Anhalt, które jako największy producent AdBlue (2,5 mln litrów dziennej produkcji) , **produkują głównie dodatki do paliwa, których potrzebuje 90 procent wszystkich ciężarówek, ale prawie nie ma ich na stanie.** Od października 2022 r. 860 pracowników będzie musiało pracować dorywczo ze względu na zbliżającą się opłatę za gaz – i może zostać zwolnionych przed świętami Bożego Narodzenia. Co gorsza: bez AdBlue nie jeździłyby żadne ciężarówki ani ciągniki, co oznacza, że nie byłoby (dalekobieżnego) ruchu dostawczego, nie byłoby wywozów śmieci, nie byłoby rolnictwa. Zero, nigdy, nada!

Tragiczny koniec dopiero nadejdzie

Szczególnie pikantne: firma European Trading Hub GmbH, która opracowała i obliczyła „dopłatę gazową" dla Habecka, została założona **dopiero 1 czerwca 2021 r.; Zaraz po jej założeniu rząd federalny dał nowej firmie kontrakt o wartości 1,5 miliarda euro na zakup gazu i ropy. Treść kontraktu była taka, że nie można już kupować gazu z Rosji. Więc kto zaczął tutaj wojnę gospodarczą z Rosją?!?**

Pieniądze niemieckich podatników, które są wydawane w miliardach na utrwalanie konfliktów zbrojnych (Ukraina,

Palestyna, Mali, Libia…), nie wspierają krajowej gospodarki, co jest nieodpowiedzialnie mylące z fałszywą polityką energetyczną i energią z własnej inicjatywy a wojna gospodarcza z Rosją napędza lub chce prowadzić lub chce prowadzić do ruiny. Czy Niemcy nadal są rządzone w rozsądny sposób – czy rzeczywiście zostaną zrujnowane, uniemożliwiając jakąkolwiek współpracę niemiecko-rosyjską i wszelkimi niezbędnymi środkami? Czy rzeczywiście prowadzi do ekonomicznego i narodowego samobójstwa, jak publicznie potwierdził George Friedman, założyciel i przewodniczący amerykańskiego think tanku Stratfor („Strategic Forecasting") 4 lutego 2015 r. – czy też, jak rzekomo sformułowała US-Rand Corporation w styczniu 2022 r. w (kwestionowanym i zaprzeczonym przez Rand) tajnym dokumencie („Ograniczanie Niemiec")

(*podobny dokument o tym praktycznie tym samym tytule napisano dla Rosji, czytaj go na https://www.bibula.com/?p=133772 – przyp. tłum.*),

zgodnie z którym oba filary niemieckiej gospodarki: nieograniczony dostęp do tanich (rosyjskich) rezerw energetycznych i do taniej francuskiej elektryczności?

Jedno jest pewne: wielki koniec dopiero nadejdzie – i to na długo. Gdzie jest kanclerz Niemiec, gdzie są jego (wytyczne) kompetencje? Wzywam Olafa Scholza, aby wreszcie przejął kontrolę nad polityką energetyczną! Konkretnie oznacza to: kiedy zwolni Habecka, Baerbocka, Lambrechta, Lauterbacha, Heila i Lindnera – i kiedy sam zrezygnuje?

Źródło